

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

w sprawie **M. H.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 kwietnia 2017 r.,

zażalenia obwinionego,

na zarządzenie Wiceprezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 3 stycznia 2017r. w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 2 lipca 2016 r., WSD .../15,
na podstawie art. 530 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

uchylić zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 3 stycznia 2017 r. odmówiono przyjęcia kasacji wniesionej przez adwokata M. H. od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 2 lipca 2016 r., WSD .../15, jako złożonej po terminie.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł obwiniony, stwierdzając, że kasacja została wniesiona w terminie, który powinien być liczony od doręczenia skarżonego orzeczenia obrońcy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest zasadne. Jak wynika z akt sprawy WSD .../15, odpis orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 2 lipca 2016 r. wraz z uzasadnieniem został doręczony obwinionemu w dniu 15 września 2016 r. (k. 57), zaś jego obrońcy w dniu 3 października 2016 r. (k. 58). Pismo obwinionego

oznaczone jako kasacja zostało nadane w dniu 2 listopada 2016 r. (z uwagi na to, że przesyłka zawierająca kasację wpłynęła do Kancelarii Naczelnej Rady Adwokackiej w dniu 8 listopada 2016 r. k 69, przyjąć należy, że wskazanie w datowniku pocztowym daty „02.12.16” było omyłkowe). Nie ulega wątpliwości, że gdyby liczyć termin do wniesienia kasacji od daty doręczenia obwinionemu orzeczenia z uzasadnieniem, to należałoby uznać, iż jest ona spóźniona. Nie można jednak zapominać o tym, że obwiniony występował z obrońcą, co rzutuje na jego sytuację procesową w zakresie, którego dotyczy skarżone zarządzenie. W myśl zasady określonej w art. 140 k.p.k., orzeczenia, które ustawa nakazuje doręczać stronom, doręcza się również ich obrońcom i pełnomocnikom. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych stanowiskiem, przyjmuje się w postępowaniu karnym, że w sytuacji doręczenia oskarżonemu i jego obrońcy w różnych terminach orzeczeń podlegający zaskarżeniu, termin do wniesienia środka zaskarżenia należy liczyć od daty późniejszego z dokonanych doręczeń, a nie dla każdego oddzielnie (por. post. Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2015 r., III KZ 8/15, LEX nr 1646393). Stosując to odpowiednio w postępowaniu dyscyplinarnym, stwierdzić trzeba, że złożona w sprawie obwinionego kasacja została wniesiona w terminie otwartym dla jego obrońcy, co sprawia, że nie można było odmówić jej przyjęcia z powodu wskazanego w zaskarżonym zarządzeniu.

Sąd Najwyższy nie traci z pola widzenia tego, iż w świetle pisma obwinionego z dnia 30 czerwca 2016 r., w którym informował, że jest zmuszony cofnąć pełnomocnictwo udzielone ustanowionemu obrońcy, kwestia posiadania przez obwinionego nie do końca mogłaby się wydawać jednoznaczna. Lektura akt sprawy wskazuje jednak, że kwestia ta nie budziła wątpliwości Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, skoro obrońcy obwinionego konsekwentnie doręczono odpisy wydawanych później orzeczeń i zarządzeń.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.